

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skygebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682583264/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

ve deres Navn; nu, Herre Gud! blive alle disse udødelige, saa bliver jeg det med!

Skolemesteren forestillede mig for sin Ven, men deene behagede mig slet ikke, han saae mig saa stille og inertsigende ud, i det han dog arbejdede paa, at lægge Character i sit Ansigt; det var et af de Mennesker der, havde han været Doctor, og med denne sin usædvanlige Mine, følt Patienterne paa Pulsen, sat sig ned og – tiot stille, saa havde man sagt: »han tænker!» skjøndt jeg vilde troe, han just gjorde en Pause deri.

Vi bleve imidlertid kaldte udenfor, hvor det hele Selskab var forsamlet. Musikanterne havde taget Plads øverst oppe paa Taarnet, og alle de andre Reisende forsynet sig med Kosteskafter, Stænger og Ildskuffer; de inviterede os til en stor Hexedands i den dæmrende Aftenbelysning. Den ene tog den anden i Haanden, smaae og store, tykke og tynde, sloge Gjakken løs, og det lystige Intermezzo begyndte.

Instrumenterne paa Taarnet

Vi ere froe, I ere froe,
Vi blæse og I brumme,
Saa saae vi af *Fra-Diavolo*,
Af *Bruden* og *den Stumme*.

Chor

Dolorem furca pellas ex;
Det kan jeg som en Lexe!
Jeg er en Hex, Du er en Hex,
Vi ere alle Hexe!

Fjeldblokken

Dands kun! jeg ligger, som en Steen,
Kan ei min Glæde stamme,
– Men naar afjer er ikke een
Er jeg endnu den samme.

Alferne

Vi sidde her bag Blomstens Blad –
Hvor deres Dands os more!

De bære sig saa klodsed' ad;
O Gud, hvor de er' store!

Elskeren

Høit over Skyen staar jeg her,
Dog Hjertet maa bekjende:
Jeg var dog Himlen mere nær,
Den Gang jeg var hos hende!

Chor

Vi sætte Skjæbner U for X
Vi skal den nok correxe;
Jeg er en Hex, Du er en Hex,
Vi ere alle Hexe.

Saaledes brusede de fort, først henimod Midnat blev alt roligt i Huset.

Maanen begyndte at trænge gennem Taagen, og kastede sin hvide Straale ind i det lange, snevre Kammer, jeg kunde ikke sove og gik derfor op paa Taarnet, for at nyde Udsigten. Hvem der engang i Drømme har svævet hen over Jorden og seet Landene, med Byer og Skove, dybt under sig, har en fjætn Idee om denne ubegribelige Herlighed. Begsorte laae de granbegrøede Bjerge dernede under mig, hvide Skyer, belyste af Maanen, foer som Aander, henad Bjergenes Side! der var ingen Grændse; Øiet tabte sig i en Uendelighed; Byer med deres Taarne, Kulbrænderhytterne med deres Røgstøtter ragede frem i det gjenomsigtige Taageslø, som Maanen belyste. Det var en Phantasiers Drømmeverden, der her laa levende for mig. Dybt nede i de sorte Skove havde i Næverettens Tid mangen Riddet med sine Svende ligget paa Laur efter Kjøbmanden, der bragte sine kostbare Vare fra Stad til Stad; hist, hvor nu intet Spor var paa den høie Klippe, havde Borgen reist sig, høi og stærk med Mure og Taarne, og gjendlydt af Lystighed i de lange Vinteraftener. Taagerne stege høiere og høiere mellem de sorte Bjerge; i underlige Skikkelser formede Skyerne sig derude. Der, tænkte jeg, der i den vide Omkreds voxer Trylleblomsten, Harzbeboernes »Wunderblume«, som mangt et barnligt Hjerter endnu, i from Eenfoldighed, søger. Kun Een havde fun-